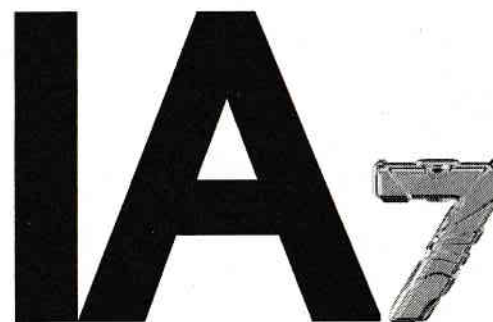

LBRIS

We know
books

**Antologia Colecției *Seniorii imaginației*
2022**

**Proiect coordonat de
Marian Truță**

**COLECTIA
SENIORII IMAGINAȚIEI
serie nouă**

ANTOLOGII SF

**eagle
2022**

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Dezumanizare – Lucian-Dragoș Bogdan	9
În buclă – Silviu Genescu	33
Mai fluid – Alexandru Lamba	75
O veste tristă – Cristian M. Teodorescu	97
Băiatul și mașina – Daniel Timariu	109
Terminator Picard – Dănuț Ungureanu	125
Morning Glory – Cristian Vicol	143

Lucian-Dragoș Bogdan (n. 1975) este coordonator la un centru de recuperare pentru copii, administrator-asociat la o firmă de produse handmade, scriitor de literatură SF&F, polițistă și de dragoste.

A debutat în 1991, într-o revistă din Alba Iulia, cu povestirea *Triunghiul Bermudelor*. În 2004, a publicat primul său volum, *Trilogie*. A apărut în diverse reviste, antologii și volume colective din țară și din străinătate.

A coordonat, împreună cu Teodora Matei, antologiile *Schițe de iubire*, *Castele de nisip* și *Sub Apa Dragonului Strâmb*.

Volume publicate: seria space opera *Universul Frontierei*, trilogia cyberpunk *Omul-fluture* (împreună cu Teodora Matei), seria young adult *Cartea haosului*, seria polițistă *Vagabond* (un *spin-off* al acestei serii a fost scris împreună cu scriitorul francez Jacky Schwarztmann și a apărut simultan în România și Franța), romanul steampunk *Un străin în Regatul Assert* (scris împreună cu Teodora Matei), volumele de povestiri SF&F *Trilogie*, *Zeul Kvun*, *Povestiri fantastice* (un *best of* al volumelor *Trilogie* și *Zeul Kvun*), *Întâmplări din oceanele timpului*, *O lume perfectă*, romanul polițist *Pânza de păianjen*, romanele de dragoste *Uneori, când visez...*, *Parfumul Cracoviei*, *Fata cu rochii înflorate*, *Sună-mă mâine*, *Șase*.

DEZUMANIZARE

Lucian-Dragoș Bogdan

KeeSeth părăsi biroul amplasat la ultimul etaj al arborelui central. De acolo, din vârful, avea sub ochi panorama întregii așezări ce constituise visul său, scopul vieții sale. Luă liftul de liane și coborî la nivelul solului.

O vreme, cochetase cu ideea de a-l denumi *Paradisul Marțian*. Dar i se păruse prea lacrimogen, legat de o mentalitate veche, nostalgică. Proiectul său reprezenta, tocmai, o ruptură față de curentul clasic, ceva novator. De aceea optase, în cele din urmă, pentru *exo* – „în afară”. *ExoMarte*, un Marte aflat în afara conveniențelor, obișnuinței.

Inițial, totul fusese o viziune. O dorință. Avea ideea, dar îi lipsea capitalul. Reușise să atragă alături de el oameni de afaceri dispuși să investească în povestea pe care le-o spusese. Și-l făcuseră să se bucure, precum un copil, că-și primise jucăria preferată. Una care, sperase, avea să schimbe radical viitorul. Omenirea.

Iar acum, vraja basmului părea pe cale să se destrame. Ecosistemul îl anunțase că o delegație ceruse permisiunea de a intra în oraș: inchizitorul Coldro Zera și secretarul său, Fidyas. Încercase să se liniștească, spunându-și că era rolul inchizitorilor să verifice orice realizare umană pentru a vedea

IRDIS | We know
 the dark

că nu există riscul *dezumanizării*. Sosirea lor era percepută întotdeauna însă ca un semn rău.

Când fusese demarat proiectul, KeeSeth abia ieșise din adolescență – un tânăr fără prea multe resurse, dar cu un sac de visuri. Acum avea vârsta celor pe care-i convinsese să investească în idee. Iar aceștia, la rândul lor, îmbătrâniseră și se stinseseră, rând pe rând.

Prevăzuseră un loc pentru ei în gigantica structură. Îi spusese *Grădina Sufltelor*. Acolo le fusese îngropate trupurile. Conștiințele, în schimb, se transferaseră în puzderia de plante crescute folosind cele mai noi descoperiri de pe tărâmul ingineriei genetice. Sau poate că era mai corect spus că ele crescuseră pe măsură ce înglobaseră conștiințele lor.

„Sala de ședințe”, cum îi plăcea s-o numească, era o poieniță ticsită cu ciuperci. Se întinse pe jos și le inspiră sporii halucinogeni. Câteva minute mai târziu, fantomele imaginate îi apărură aievea în fața ochilor. Investitorii arătau așa cum și-i amintea. Figurile se schimbau, într-o curgere fluidă, după cum memoria sa aducea la lumină aspectul avut la momentul primei întâlniri, ori al ultimei clipe când se văzuseră ori la cine știe ce eveniment petrecut împreună.

– Iar te-ai plictisit de jucărie, de ne tulburi somnul?

KeeSeth zâmbi. Sau i se păru că o face, în starea aceea de extracorporalitate experimentată.

La prima întâlnire, crezuse că Nirgal n-avea să scoată din cont niciun sfanț. Un bătrânel cinic, plasând replici acide la orice, dovedind o plăcere deosebită pentru chinuirea interlocutorului, dacă i se părea că acesta nu e foarte sigur și se lasă dominat. Se amuzase de fiecare idee enunțată, pusese întrebări aparent idioate, ca și cum acela ar fi fost nivelul cerut de teoria expusă, pufnise la fiecare răspuns primit.

Abia când stabilise o a doua întâlnire își dăduse KeeSeth seama că îl judecase greșit. Trebuise să suporte din partea lui

o tachinare continuă, dar el fusese primul care acceptase să investească o sumă serioasă în *ExoMarte*.

– Dacă nu v-aș mai trezi eu din când în când, ați ajunge să credeți că somnul e realitatea.

– Pentru noi, somnul *este* realitatea! interveni Ay-wa45. Și știi bine că ceea ce numim, convențional, *somn* reprezintă o activitate fără de care așezarea s-ar ofili.

Moartea n-o făcuse mai puțin pragmatică.

– Dar hai, spune de ce ai venit, ca să ne putem întoarce mai repede la ale noastre! îl îndemnă.

– A venit un inchizitor. A cerut permisiunea să viziteze *ExoMarte*.

– Nu i-o acorda.

Pentru Surius vonHarriet, totul începea cu „nu”. Și se termina cu o liotă de avocați puși să rezolve încurcăturile pe care le provoca.

– Nu pot refuza să primesc un inchizitor. Ar însemna să condamn la *purificare* întreaga populație a orașului. Și știm cu toții cum ard flăcările iadului puritanilor.

– Știi că n-a venit aici fără scop. Ceva nu i-a mirosit a bine. Va face o anchetă. Și s-ar putea să ajungă la concluzia că *ExoMarte* e pe cale să-și piardă umanitatea. Iar asta înseamnă sfârșitul.

– Da. Dar un sfârșit al proiectului. Al orașului. Oamenii vor rămâne în viață și se vor împărștia pe celelalte colonii marțiene ori prin sistemul solar.

Corpul-viziune al lui KeeSeth oftă și clipi greoi.

– Cu așa ceva aș putea să trăiesc. Pe de altă parte, de-asta am venit la voi. Ca să mă sfătuiți. Să-mi spuneți ce să fac, cum să mă opun eventualelor acuzații.

– Retorica e a doua limbă a unui inchizitor, spuse Ay-wa45. Se pricepe la argumentație, la răstălmăcirea vorbelor. Cel mai bine este să pregătești fapte. Dovezi. Evidența. Asta e ceva ce nu se poate contesta.

Morții începură să se certe între ei. Fiecare avea propria opinie cu privire la modul cum trebuia făcută prezentarea, ce era esențial și ce nu, cum se maximizau șansele de reușită.

Așa făceau dintotdeauna – după cum își amintea KeeSeth –, dar *ExoMarte* ajunsese să fie finalizat, așadar, existau părghii care să-i determine să găsească un numitor comun. Atâta doar că liantul îl constituia averea. Iar în starea în care se aflau atunci, el nu mai avea relevanță. Morților nu le sunt de folos banii, chiar dacă sunt morți-vii.

KeeSeth ascultă argumentele fiecăruia, sperând că vreunul îl va ajuta să câștige bătălia cu inchișitorul.

*

1. *Omul a părăsit casa lui, anume Pământul. Și a plecat să viețuiască printre aștri.*

2. *Iar acolo, viața e osebită de cea cu care s-a învățat de-a lungul evoluției sale.*

3. *Căci trupul uman nu e făcut să trăiască în spațiu, afară doar dacă are parte de ajutorul tehnologiei. Iară aceasta-i pervertește natura.*

4. *Anume că, fără legi care să-l înfrâneze, își poate uita rădăcinile sale și poate deveni ne-om.*

5. *Iar asta nu este admis, căci nimic nu este mai important decât specia căreia îi aparținem.*

6. *Și, pentru aceasta, inchișitorii au dreptul și obligația să cerceteze în amănunt tot ceea ce mintea umană scornește întru cucerirea spațiului.*

7. *Așa încât să nu fie spurcare peste ființă, iar omul să rămână om în vecii vecilor.*

Inchișitorul rostise litania în timp ce intra în domul ce proteja *ExoMarte*. Vocea sa baritonală reverberase în sasul de

intrare, acompaniată de contralto-ul secretarului său, Fidyas. Când pășiseră pe peluză, cântaseră ultimele acorduri cât de tare îi ținuseră plămâinii, întorcând capetele trecătorilor din zonă.

Coldro Zera era mulțumit. Își făcuseră o intrare triumfală, atrăgând atenția tuturor. Nu că ar fi fost dificil. Atât el, cât și secretarul îi depășeau în înălțime pe marțieni, iar exoschelele care îi ajutau să facă față gravitației le dădeau un aspect impunător. Erau simple, o combinație austeră de negru cu alb, în contrast evident cu bogăția de culori de sub cupolă.

Pentru că, dincolo de aspectul practic – elementul esențial al oricărei colonii, *ExoMarte* impresiona și prin cel vizual. Indiferent că se aflau pe Lună, pe Marte, pe Venus ori în Centura Asteroizilor, așezărilor spațiale le lipsea căldura, naturaletă. Totul avea un aspect artificial, construit pentru utilitate, având doar ici și colo inserții artistice. Chiar și oazele care mai rămăseseră locuite pe Pământul devastat de drasticele schimbări climatice erau organizate după principii ce căutau să respecte un echilibru între construcții, flora și fauna fiind necesare mai mult ca hrană și doar sporadic ca tușă estetică.

În schimb, acolo, în *ExoMarte*, părea că renăscuse vechea Terra, miniaturizată. Elementul central îl constituia un copac gigantic, care susținea bolta domului. Se pierdea în boltă, mai exact, fiecare creangă a coroanei transformându-se în nervuri ce țeseau, ca un păianjen, cerul locului. Un cer extravagant, care-și permitea să arate fuioare de nori călătorind dintr-o parte în alta, să amplifice lumina soarelui și să o filtreze prezentând apusuri și răsărituri colorate, desprinse parcă din filmoteci antice.

Sub cupolă se afla o junglă. Creșterea plantelor părea haotică, dar, la o privire mai atentă, se vedea că respectă o ordine, de parcă unei armate de grădinari i se dăduse ordin să realizeze o arhitectură organică, o pădure-oraș. Nimic nu părea

URBIS | We know
books

rigid, precum o construcție obișnuită; în același timp, nimic nu se dovedea a fi crescut la întâmplare. Tufișuri, copaci, liane, rădăcini ieșite deasupra pământului, frunze palmate, lanceolate sau aciculare, inflorescențe minuscule sau gigantice, fructe îndeplinind diverse funcții activate de roiurile insectelor mărunte ce pluteau dintr-o parte în alta, de parcă ar fi respectat un program minuțios conceput.

Și, peste toate, potpuriul de culori, ce dădea locului un aspect nefiresc prin combinațiile sale stridente. Apoi, concertul permanent, un zumzet continuu, melodios. Și parfumurile. O explozie pe care masca exoscheletului se străduia s-o redea cât mai fidel pentru nările celor doi vizitatori.

– Impresionant! șopti Fidyas.

– Nu te lăsa ispitit, îl temperă inchizitorul. Pierzania să-lăsluiește în cele mai frumoase lucruri. Foarte ușor ne ademeneste să ne cedăm de bunăvoie umanitatea.

ExoMarte respira. Cu fiecare inspirație, inhala particule minuscule din planeta Marte. Le descompunea și le recompunea, expirându-le apoi în aerul din dom, unde se adăugau imensei grădini. Organismul marțian mort se metamorfoza într-unul viu – un parazit ce-și devora gazda, dându-i viață.

– Dar aici se naște un nou Pământ, insistă secretarul. Ceva ce nici pe vechiul leagăn al omenirii nu mai pare posibil să se realizeze – cel puțin pentru multe secole de-acum înainte.

– Așa-i? zâmbi pentru sine Coldro Zera. Un ecosistem echilibrat, stabil. Natura dictând ritmul schimbării, nu omul, cu goana sa irațională. Îți dă speranța că un miracol similar ar putea fi reprodus și pe Luna cea stearpă. Sau – de ce nu? – chiar pe Terra. Recucerirea haosului, pas cu pas.

Fidyas aprobă, fascinat. Inchizitorul se opri și-l privi prin vizorul măștii.

– Ar fi frumos, dacă în spatele acestui miracol n-ar pândi dezumanizarea.

– Dar cum ar putea fi întoarcerea la natură un pas spre așa ceva?

– Ce-ai văzut înainte să intrăm în *ExoMarte*?

– Deșert. Pustiu.

– Întocmai. Doar pe Pământ există o natură la care să ne întoarcem. Aici – nu. Aici e doar o iluzie care ne va face să ne pierdem pe noi înșine.

*

Centura Asteroizilor e un loc sinistru. Poveștile care circulă despre ea pomenesc de nori de bolovani printre care o navă trebuie să facă jaloane, fiind mereu în pericol de a fi lovită și distrusă. Ascunzătoarea perfectă pentru scursurile societății, atacând și prădând navele oamenilor onești.

Realitatea e departe de legendele barurilor sordide. Spațiul e atât de vast, încât șansele ca un asteroid să lovească o navă sunt neglijabile. Pirații nu beneficiază de nori de bolovani unde să stea ascunși, profitând de abilitățile lor de piloți spațiali.

Cu toate acestea, Centura Asteroizilor e un loc sinistru.

– Mai taci!

Vehiculul minier călătorea prin bezna spațiului, tractându-și mica încărcătură de roci.

Tu mi-ai cerut să creez povești dintr-astea. Ca să-ți amintesc ce viață de rahat ai.

– Ha. Ha. Ha.

Pilotul simulă amuzamentul.

Dacă vrei, îți pot spune glume macabre. S-ar potrivi cu peisajul.

– Viața mea e cea mai macabră glumă posibilă. Am fost aproape să devin un zeu, iar acum, scurm pietre ca să nu mor de foame. Orice altceva mi-ai spune, nu s-ar ridica la înălțimea bancului ăștia.

LRDIS

We know
back

Nu subestima realitatea. Îți poate oferi surprize neplăcute.

– Crezi?

Sunt sigur. Privește.

Computerul de bord prezintă o proiecție tridimensională. Pilotul o studie, încruntat, apoi o mări până la dimensiunile cabinei.

Înjură.

Un remorcher aflat în derivă. În mod straniu, încărcătura tractată nu se răspândește în jur ca o undă lentă, așa cum era normal la o defecțiune obișnuită. Dimpotrivă, rocile fuseseră expulzate cu viteză, de parcă o armă ar fi tras în spațiu.

Iar ei se aflau pe traiectoria proiectilelor.

– Ce manevre recomanzi?

Nu putem evita impactul. Primele roci ne vor lovi în 14 unități temporale.

Pilotul rula rapid toate traiectoriile posibile.

– Asta! indică una dintre ele. Cu toată viteza!

Nu ne va fi de folos.

– Fă-o!

Computerul de bord se conformă. Respectă întocmai indicațiile omului. Dar rezultatul se dovedește a fi cel prognozat. Apucă să transfere întreaga energie în zona de impact. Dacă ar fi fost o navă mare, de linie, probabil că s-ar fi ales cu o defecțiune serioasă în bordaj, dar nimic care să pună în pericol viața echipajului. Pentru un mic vehicul minier însă, soluția aleasă îi permise doar să nu fie complet pulverizat. Rămase în derivă prin spațiu, o epavă ciuruită.

*

– Vă mulțumesc că m-ați primit.

KeeSeth zâmbi strâmb. Inchizitorul știa prea bine că gazda lui nu avusese de ales. Dacă era ironic sau încerca să pară politicos, marțianul nu avea cum să știe.

– E o plăcere să vă primim, răspunse protocolar.

Inchizitorul refuzase oferta de a sta într-o cuvă transparentă care să simuleze condițiile de presiune atmosferică și gravitație familiare lui. Preferase să rămână în costumul său intimidant. Secretarul îi urmase exemplul. Așa cum se așteptau, alegerea lor părea să-i creeze gazdei o stare de disconfort.

– Proiectul acesta – Coldro Zera arată spre geamurile ce ofereau o imagine panoramică a orașului – mi-a atras atenția și am venit să anchetez dacă respectă legile umane.

– Suntem umani, răspunse, zâmbind, KeeSeth.

Se ridică de pe fotoliul tapetat cu mușchi și se duse spre fereastră, privind înspre rădăcinile care se profilau departe, pe sol.

– Am construit ceva ce nu s-a mai văzut pe Marte sau pe Lună, rosti. În locul structurilor moarte, îngrămădindu-se inestetic una în alta, eu propun ceva viu! Un dom organic, capabil să se adapteze mediului și, în timp, să se extindă natural.

Se desprinsese de lângă membrana transparentă ce ținea loc de geam și se apropie, cu mersul ușor săltat, de macheta din mijlocul biroului, deasupra căreia se învârtea leneș o sferă roșie.

– Știi care este una dintre cele mai dificile probleme ce trebuie rezolvate la terraformarea planetei Marte?

Inchizitorul nu răspunse. Era suficient de versat ca să știe că afla mai multe dacă asculta, decât dacă întreba. Când se tem, oamenii scapă adesea amănunte pe care ar fi fost mai înțelept să le țină ascunse.

– Nu presiunea, continuă KeeSeth. Nu imposibilitatea de a respira aerul planetei. Nu temperatura. Toate acestea se pot regla, cu răbdare, bani, resurse și strategii bine puse la punct.

Se opri și-și așeză palma pe sferă, oprindu-i mișcarea.

– Problema este alta: oricât ne-am strădui, planetei Marte îi este greu să păstreze o atmosferă. Sau, cel puțin, una utilizabilă pe termen lung. Practic, orice am fi făcut, am fi fost

condamnați să trăim în domuri, legați unii de alții prin tuneluri subterane, incapabili să ieșim fără echipament de protecție în afara zonelor controlate.

Își îndreptă privirea ochilor cânepii asupra musafirului.

– Dar eu am avut un vis: *ExoMarte*. Un dom organic, capabil să se adapteze și, în timp, să crească. Știi ce înseamnă asta? Înseamnă că, peste câteva milenii, va acoperi întreaga planetă. Vom avea atmosferă ținută aici, captivă, ca să ne plimbăm liberi de jur împrejurul globului. Practic, am putea reînvia Pământul de altădată.

Își aranjă pământul portocaliu ce-i ținea loc de păr.

– Asta e ceva e merită laudat. Premiat. Inclus în categoria celor mai mari realizări ale omenirii.

Își drese glasul.

– Ceea ce am realizat aici revoluționează întreaga colonizare a spațiului. Și – sublinie – nu implică Inteligența Artificială.

– Într-adevăr, ieși Coldro Zera din mușenie. E un proiect deosebit. Și probabil că a costat o avere.

– Mai multe averi.

– Ați convins mulți investitori, se pare.

– Da. N-a fost ușor, dar a meritat.

– Așa este. Și sunt mulțumiți cu ceea ce s-a realizat? Consideră că au investit bine banii?

– Sunt foarte mulțumiți. Proiectul le-a depășit așteptările.

– Interesant, se prefăcu nedumerit inchișitorul. Conform datelor mele, toți investitorii sunt morți.

KeeSeth simți un fior pe șira spinării.

– Așa este, aprobă mecanic.

– Totuși, ai vorbit despre ei la timpul prezent. Ca și cum ar mai fi aici. Ar mai lua decizii.

– Pentru mine, sunt mereu prezenți. Am înregistrări pe care le revăd când simt nevoia unui sfa...

– Domnule KeeSeth!

Tonul inchișitorului conținea urma unei amenințări.

– Te rog, nu-mi insulta inteligența.

Îi făcu un semn discret secretarului.

– Avem informații conform cărora conștiințele investitorilor decedați au fost transferate într-o structură de Inteligență Organică. Creșterea proiectului *ExoMarte* este gestionată și monitorizată de ea.

KeeSeth înghiți cu greutate. Inchișitorul îi făcu un nou semn secretarului, apoi își concentră atenția asupra gazdei.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci ne confruntăm cu o situație gravă: persoane care, după moarte, rămân vii și formează o entitate organică, una capabilă să devină un ecosistem. Nu mai putem vorbi despre oameni, ci despre altceva. O altă specie. Iar asta e inacceptabil.

Marțianul dădu să protesteze, dar Coldro Zera îl avertiză:

– Îți dau o șansă, domnule KeeSeth! Spune-ne adevărul și, dacă acuzațiile se confirmă, vom desființa *ExoMarte*, vom lăsa morții-vii să-și vadă de binecuvântatul și naturalul somn de veci, iar pe tine te vom lăsa să pleci liber, supraveghindu-te de la distanță. Dar, dacă vei insista să ne minți, vom ancheta totul la sânge. Și vom avea grijă să nu-ți mai găsești liniștea nicăieri în sistemul solar. Nici tu, nici vreun urmaș de-al tău.

*

Ceres era, pentru minierii din Centura Asteroizilor, cel mai apropiat de conceptul de *capitală* – un loc unde se adunau reprezentanții coloniilor împrăștiate între orbitele lui Marte și Jupiter. Majoritatea minerilor îl evitau, preferând să-și rezolve problemele prin înțelegeri locale.

Minierii se obișnuiseră cu riscurile vieții în acel loc. Știau că, oricând, navele lor peticite puteau să-i lase în mijlocul